

РЕШЕНИЕ

№ 940

гр. Пазарджик, 21.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XXVIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и първи август през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: М. Ненова

при участието на секретаря М. Й. ЧАМОВА
като разгледа докладваното от М. Ненова Гражданско дело №
20235220100379 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 7 и следващите от ЗЗДН – налагане на мярка за защита от домашно насилие.

Образувано е по молба за защита от домашно насилие, подадена от А. З. И., ЕГН ***** от с., общ. Лесичово, ул., действаща като майка и законен представител на детето Д. С. С., ЕГН ***** , против ответника С. Д. С., ЕГН ***** от гр. Пловдив, – баща на детето. Молителката твърди, че детето е родено от съвместното ѝ съжителство с ответника, но от месец февруари 2020 г. двамата били разделени и от тогава детето се отглеждало от нея в с., а ответникът не проявявал никаква загриженост за него. На 17.12.2022 г. ответникът самоволно отнел детето от нея и го отвел в жилището си в гр. Пловдив, отказвал да върне детето, не ѝ позволявал да се вижда и чува с него, въпреки многократните ѝ опити за това. В резултат от това психичното здраве на детето било застрашено, тъй като ответникът нямал необходимите родителски качества да се грижи за детето, прекъснал провеждащата от детето терапия с психолог и логопед и изолирал детето от обичайната му среда, в т.ч. от майката. Описва конкретен случай на 06.02.2023 г., когато отишла да види детето в училището в гр. Пловдив, а ответникът започнал да го дърпа за ръката, без да се интересува какво му причинява. Детето се изплашило и започнало да бяга от баща си, като през цялото време крещяло, че иска да бъде с майка си и не иска да ходи при баща си. Счита, че тези действия на ответника представляват домашно насилие

спрямо детето и спрямо нея, поради което моли да бъде издадена заповед за защита, с която да се задължи ответникът да се въздържа от извършване на всякакъв вид домашно насилие, да му се забрани да се доближава детето и нея, както и жилището им, местата за социални контакти и отдих, да се определи местоживеенето на детето при нея, да бъде задължен ответникът да посещава специализирани програми.

В съдебно заседание молителката, представлява А. от пълномощника си адвокат С., поддържа молбата и моли да бъде уважена. Излага съображения, че ответникът не е оборил доказателствената сила на декларацията по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН, като в същото време е установено, че през един значителен период от време ответникът е осъществил психически тормоз спрямо майката и детето, като е сменил адресната регистрация на детето и личния му лекар без знанието и съгласието на майката, продължил е да обижда майката и да negliжира интересите на детето, както и да внушава чувство за вина у детето. Претендира разноски.

Ответникът С. Д. С. чрез пълномощника си адвокат Ж. намира молбата за защита за неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Аргументира се с обстоятелството, че през процесния период упражняването на родителските права не е било регламентирано между страните и всеки от тях е могъл да ги упражнява, като осъществява грижите за детето, а по делото категорично е установено, че от стр А. на ответника не е осъществявано каквото и да е било насилие спрямо детето и майката, като действията му са били продиктувани единствено от желанието му като родител да защити в най-пълна степен интересите на детето и майката е била уведомена за училището, в което детето било записано, знаела е къде живее детето и не е била възпрепятствана да се вижда с него. Претендира разноски.

Съдът като взе предвид доводите на страните и прецени поотделно и в съвкупност доказателствата по делото намира за установено следното:

Страните са родители на малолетното дете Д. С. С., роден на г. от съвместното им съжителство.

При детето са установени езиково-говорни нарушения и изоставане в развитието. Посещава логопед, психолог и ресурсен учител.

Съгласно изготвения от ДСП Пазарджик социален доклад към момента основни грижи за детето полага неговата майка. Тя е осигурила сигурна и безопасна среда за неговото правилно развитие и задоволява адекватно базовите потребности на детето. По данни на личния лекар на детето същото е физически здраво, поставени са му задължителните ваксини съобразно възрастта, редовно се води от майката на профилактични прегледи. Детето се отглежда от майката в с. в двуетажна къща, собственост на бабата по майчина линия, от която майката и детето обитават вториятаж. Състои се от детска стая, спалня, санитарни помещения и коридор с обособен кът за учене за детето. Жилището е поддържано чисто и подредено и предоставя добри условия за отглеждането на дете. Родителите са трудово

ангажирани. В отглеждането на детето майката има подкрепата на своята майка Й. И. Детето посещава детска градина в Пазарджик. Споделило е, че има много приятели там. На градина се води и взема от майката, а понякога и от бабата по майчина линия. В детската градина с детето работят психолог, логопед и ресурсен учител. По инициатива на майката ползва социални услуги в КСУДС Пазарджик и ЦСРИ „Егида“ Пазарджик. Между майката и детето се наблюдава силна емоционална и доверителна връзка.

Съгласно изготвения от ДСП Пловдив социален доклад към настоящия момент основни грижи за детето полага майката. Според бащата потребностите на детето от облекло били задоволени, детето видимо израствало, било с добра физика. По данни на бащата същият живее в собствено жилище в центъра на гр. Пловдив, представляващо етаж от кооперация. Жилището се състои от хол, три спални, кухня, голяма приемна, санитарен възел и е обзаведено с всички необходими мебели и уреди за нормалното функциониране на домакинството. Трудово ангажиран е. Детето поддържа връзка с роднините по бащина линия, когато се осъществява режимът на лични отношения с бащата. Според бащата детето е привързано към него, но майката е възпрепятствала контактите помежду им. Понастоящем се вижда със сина си съгласно режима на лични контакти.

На 19.12.2022 г. молителката е подала жалба до ОДМВР Пловдив, че на 17.12.2022 г. синът ѝ е бил задържан от бащата, който е отказал да го върне. За задържането на детето е подала и сигнал до Националната телефонна линия за деца.

На същата дата ответникът е подал молба за защита от домашно насилие срещу молителката, въз основа на която е образувано гр.д. № 18412/2022 г. по описа на Районен съд – Пловдив. Издадена е заповед за незабавна защита, с която молителката е задължена да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо ответника и детето. С решение от 16.07.2023 г. съдът е отхвърлил молбата за защита. Няма данни за влизане в сила на решението.

На 10.02.2023 г. ответникът е подал жалба до Районна прокуратура – Пловдив за неизпълнение на заповед за защита от домашно насилие и отвлечане на малолетно дете в условията на домашно насилие, но с постановление от 28.03.2023 г. е отказано образуване на досъдебно производство.

Свидетелката Й. А. И., майка на молителката, установява, че от четири години молителката живеела при нея в с. Ответникът рядко идвал да види детето, основно по инициатива на майката. Не се интересувал от здравословните му проблеми. На 17.12.2022 г. ответникът дошъл да вземе детето, за да получи подаръците от бабата и дядото по бащина линия, с уговорката да го върне до 18.30 ч. Ответникът взел детето, но не го върнал, като по телефона обяснил, че няма да върне, защото молителката

упражнявала физически и психически тормоз над детето. Отишли до жилището на ответника и го молили да върне детето, но той отказал. Детето остА.ло при него два месеца. През това време ответникът не позволявал на молителката да има връзка с детето. Чули се единствено на 01 януари по телефона. Многократно молителката звъняла на ответника по телефона и по Вайбър, но той не ѝ разрешавал да се види с детето. Поставял ѝ условие да се върне при него, за да види детето. По телефона искал да занесат дрехи на детето, но когато отивали до жилището му, не слизал да ги вземе. На 06.02.2023 г. молителката разбрала, че детето е записано на училище в Пловдив и отишла на място да го види. От директорката разбрала, че детето казвало, че няма майка. След като изчакала един час, молителката решила да влезе в групата при децата. Когато детето я видяло, започнало да я прегръща и целува и да ѝ казва, че много я обича и иска да се прибере с нея. През това време директорката се обадила на ответника. Той дошъл в училището и твърдял, че молителката няма право да доближава детето, защото има издадена заповед за защита. Започнал да дърпа детето за ръцете, като не мислел какво му причинява. Дошла полиция и отвела родителите. Когато молителката се върнала, взела детето и го завела в дома си в Детето имало окаян вид и било облечено със стари, изцапани и скъсани дрехи. Прибирайки се, майката решила да заведе детето на преглед при личния лекар, но разбрала, че същият е сменен без нейно знание. Ответникът заплашвал молителката, че ще я вкара в Сливенския затвор, ще я съсипе от дела, а при всеки неин отказ да се върне при него я наричал „мръсна глупачка“ и „тъпачка“, включително пред детето. През цялото време ѝ вмениявал чувство за вина, мацкал я и я манипулирал. Към момента режимът на лични отношения между детето и ответника се спазвал, но ответникът никога не връщал детето навреме и детето винаги било болно и мръсно, когато се прибирало.

Свидетелката М. А. К-В., без родство със страните, установява, че с молителката се познават от деца и са колежки в „МБАЛ Пазарджик“ АД. Двете отишли в училището на детето в Пловдив, за да го видят. Говорили с директорката и трябвало да чакат около 40 минути, защото детето имало час по пееене. Когато се качили в стаята при детето, то започнало да се гушка в майка си. Дошъл ответникът, хвА.л го за ръката и искал да се прибере с него, но детето казало, че иска да отиде с майка си. Бащата казал, че може да го пусне за два дни. Детето започнало да плаче. Директорката и госпожите се обадили на ОЗД и оттам им казали, че може да се стане това, което детето иска. През това време родителите започнали да звънят на телефон 112. Дошла полиция. Ответникът им показал някакъв документ и те казали, че каквито права имала майката, такива имал и бащата и на майката не било забранено да вижда детето. Докато детето живеело при ответника, майката не го била чувала, нито виждала. Много пъти се обаждала на ответника в присъствието на свидетелката, но той не ѝ позволявал да се чуе с детето. Многократно се обаждала в полицията и подавала жалби. Докато в училището чакали да се

видят с детето, една от госпожите споделила, че детето казвало, че няма майка. Когато детето било с майка си, било засмяно и щастливо, целували се, а детето й казвало, че я обича.

Свидетелката Т. Г. Н., без родство със страните, установява, че е директор на ОБУ „Йордан Йовков“ Пловдив. Запознала се с ответника, когато той отишъл да запише детето в училището. Попитала го дали детето има друг родител и той отговорил, че с майката водят дела. В началото на февруари майката се обадила по телефона и попитала дали детето се държи добре. Директорката я прехвърлила към учителката. Майката попитала дали може да види детето и да го вземе, ако то иска да тръгне с нея. Директорката говорила с педагогическия съветник и с психолога, обадили се в ОЗД Пловдив и решили, че е най-добре срещата да се осъществи в тяхно присъствие. Когато детето видяло майката, се хвърлило в нея и казвало, че иска да тръгне с нея. Бащата настоявал детето да тръгне с него, затова се обадили на полицията. Когато дошли полицаите, те също не могли да решат случая, затова завели родителите при дежурен прокурор в Трето РУ. През това време детето остало в училището и постоянно питало кога ще си дойде майка му. След това дошла майката и казала, че са й разрешили да вземе детето. Предали й детето и те си тръгнали. Тогава се обадил бащата и казал, че идва да вземе детето, но директорката му обяснила, че майката вече е взела детето. Същия ден или следващия по електронна поща било получено заявление за издаване на отпусно на детето, за да бъде записано в детска градина в Пазарджик. Детето било в подготвителна група и посещавало логопед, но не от първия ден. Когато детето не било с установени специални образователни потребности, медицински документи от предишното учебно заведение не се изпращали.

Свидетелката В. Т. А., без родство със страните, установява, че е била класен ръководител на детето в ОБУ „Йордан Йовков“ Пловдив. Детето било спокойно, справяло се добре с учебния материал, чудесно се вписало в обстановката. Посещавало логопед от първата седмица на училище. Не разказвало за личния си живот. Ответникът й казал, че с майката са разделени, водят дело и срещу нея има заповед да не упражнява физически и психически тормоз над детето. През месец февруари докато децата имали час по музика, се обадила майката на детето и поискала да разговаря с учителката. До разговор не се стигнало, защото майката влязла в кабинета на директорката. Майката поискала да се види с детето. Свързали се с ОЗД Пловдив, за да попитат дали майката може да се види с детето и тъй като в заповедта не пишело, че тя няма право да се вижда с детето, решили, че детето може да се види с майката в тяхно присъствие. Обадили се на бащата и той дошъл почти веднага. Когато детето се видяло с майка си, я прегърнало и я гушнало. С бащата възникнал спор кой да вземе детето, затова пак се обадили в ОЗД Пловдив. От спора между родителите, детето се разплакало. Затова психоложката ги помолила да не се разправят пред детето. След това родителите отишли при дежурен прокурор и когато се върнала, майката

казала, че са разрешили да вземе детето. Впоследствие се обадил бащата, който казал, че идва да вземе детето, но му обяснили, че детето вече било тръгнало с майката. Детето било чисто и добре облечено, нямало вид на недохранено. По време на срещата с детето нямало физическо насилие, само вербално. Никой не дърпал детето.

При така установените правнорелевантни факти съдът намира молбата за защита от домашно насилие за допустима, а разгледА. по същество за основателна.

Предмет на делото е молба за защита от домашно насилие, която е с правно основание чл. 4, ал. 1 от ЗЗДН.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗЗДН домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в посочената от закона връзка. Съгласно чл. 2, ал. 2 от ЗЗДН за психическо и емоционално насилие върху дете се смята и всяко домашно насилие, извършено в негово присъствие.

Изпълнени са изискванията на чл. 3, т. 2, 3 и 4 от ЗЗД за наличие на родствена и фактическа връзка между ответника и пострадалите, а събраните по делото писмени и гласни доказателства, подкрепящи изцяло подадената от молителката декларация по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН, сочат, че описаните в молбата за защита актове на домашно насилие действително са били осъществени от ответника. В случая се касае за нееднократно, продължаващо значителен период от време домашно насилие, изразяващо се в нерегламентирано задържане на малолетно дете от стрА. на бащата в продължение на почти два месеца, без възможност на майката и детето да контактуват помежду си, което е било съпроводено с промяна на адресната регистрация на детето и смяна на личния му лекар без знанието и съгласието на другия родител. Действително в процесния период всеки от родителите е имал право да осъществява родителските права, доколкото упражняването им не е било регламентирано, но самоволните действия на бащата, водещи до внезапна и необоснова промяна в местоживеенето на детето, ежедневния му начин на живот, откъсването му от майката, която до момента е осъществявала непосредствените грижи за него и с която детето има изградена силна емоционална и доверителна връзка, промяната на обичайната му среда, в т.ч. на детска градина, приятелския и роднински кръг и на личния лекар, и поставянето му в напълно нова и непозната среда на живот и ново обкръжение, несъмнено застрашава психическото здраве и емоционалната стабилност на детето, още повече, като се има предвид, че се касае за дете в предучилищна възраст, при това с нужда от специализирА. психологична и логопедична помощ, което е с изключително крехка и лесно уязвима психика. Наличието на пълноценна връзка майка-дете е изключително важна за правилното психическо и емоционално израстване на детето, а липсата ѝ

може да навреди съществено на психиката на детето. Откъсването на детето от майката и невъзможността ѝ да осъществява каквито и да е било контакти с детето е форма на психическо и емоционално насилие и спрямо майката, тъй като тя има равни права с бащата да осъществява непосредствените грижи за детето, да изпълнява родителския си дълг или най-малкото да има лични отношения с детето. Психическо и емоционално насилие спрямо детето е осъществено от стрА. на ответника и на 06.02.2023 г., когато е настоявал детето да тръгне с него, въпреки желанието му да бъде с майка си и така е предизвикал спор, който е разстроил детето и го е разплакал. Несъобразяването със желанието на детето и поставянето му в ситуация да избира с кого от родителите си да се прибере, освен че говори за липса на родителски качества у бащата, представлява и акт на насилие спрямо детето по смисъла на чл. 2, ал. 2 от ЗЗДН.

Подходяща мярка за защита с оглед обстоятелството, че понастоящем между родителите няма спор за упражняване на родителските права и местоживеенето на детето и режимът на лични отношения се спазва, е мярката по чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗЗДН, а именно: задължаване на извършителя да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо пострадалите лица. Тази мярка за закрила ще осигури в необходимата степен защита на пострадалите и ще им гарантира спокойна и безопасна среда за живот, тъй като от една стрА. извършителят на домашно насилие ще бъде санкциониран за поведението си, а от друга стрА. за изпълнението на мярката ще следи полицейските органи и при неизпълнението ѝ нарушителят ще бъде задържан и ще бъдат уведомени незабавно органите на прокуратурата.

На основание чл. 5, ал. 4 от ЗЗДН на ответника следва да бъде наложена глоба в размер на 200 лв., а на основание чл. 11, ал. 2 от ЗЗДН в негова тежест следва да се възложи дължимата държавна такса по делото и разноските, сторени от молителката.

По изложените съображения и на основание чл. 15, ал. 1 и 2 от ЗЗДН Районен съд – Пазарджик

РЕШИ:

ПОСТАНОВЯВА мерки за закрила съгласно ЗЗДН, както следва:

ЗАДЪЛЖАВА на основание чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗЗДН С. Д. С., ЕГН ***** от гр. Пловдив, да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо А. З. И., ЕГН ***** и Д. С. С., ЕГН ***** и двамата от с., общ. Лесичово, ул.

НАЛАГА на основание чл. 5, ал. 4 от ЗЗДН на С. Д. С., ЕГН ***** от гр. Пловдив, глоба в размер на 200 лв., платима по сметка на Районен съд – Пазарджик.

ОСЪЖДА на основание чл. 11, ал. 2 от ЗЗДН С. Д. С., ЕГН *****

от гр. Пловдив, да заплати на А. З. И., ЕГН ***** с., общ. Лесичово, ул. разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 950 лв.

ОСЪЖДА на основание чл. 11, ал. 2 от ЗЗДН С. Д. С., ЕГН ***** от гр. Пловдив, да заплати по сметка на Районен съд – Пазарджик държавна такса в размер на 25 лв.

ДА СЕ ИЗДАДЕ заповед за защита, която подлежи на незабавно изпълнение.

При неизпълнение на заповедта полицейският орган, констатира нарушение, задържа нарушителя и уведомява незабавно органите на прокуратурата.

Препис от решението и заповедта за защита да се връчи на страните и да се изпрати на РУ на МВР Пазарджик и Второ РУ на МВР Пловдив.

Решението може да се обжалва пред Окръжен съд – Пазарджик в седмодневен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____